

Prahu 1 mám přes všechna úskalí overturismu moc rád

2.12.2025 - Michaela Bittner | Městská část Praha 1

Dirigent Martin Kumžák má každoročně pod taktovkou orchestr na sledované akci StarDance. Skladatel a hudebník, autor aranží českých verzí muzikálu West Side Story, Hair, Rusalka a Chicago je spolu s Jankem Ledeckým spoluautorem českých verzí muzikálů Hamlet a Galileo. Složil hudbu k filmu Panství a k představení Peer Gynt a Hrdina západu v Národním divadle. Rozhovor se mohl uskutečnit jen proto, že Martin letos šturm se StarDance nemá a chvílku si na nás našel.

Jak se máte, Martine?

Mám se fajnově, práce dost, peněz málo, starostí tak akorát, nic zásadně nebolí, takže takový klasicky spokojený nemladý pán.

Jak žijete?

Od února v původní manželské ložnici vyrůstá malé a hrozně roztomilé miminko, z něhož jednou vyroste bi až trilinguální slečna, tak se snažím, aby vše bylo, jak má. Nečekal jsem, že budu k stáru tak nadšený.

V této době máte skoro každý rok napilno, zásadně se podílíte na sledovanosti jednoho z top pořadů České televize, který kulminuje v prosinci. Česká televize ho letos nezařadila – relaxujete?

StarDance letos nebylo, jela se šňůra koncertů StarDance Tour po halách v šesti městech. Do toho divadelní provoz Hudebního divadla Karlín, koncerty s Dashou, Moondance Orchestra se zlínskou filharmonií Bohuslava Martinů, nějaké psaní not, miminko... Nějaký relax by se hodil.

Kde kromě StarDance působíte?

My se jmenujeme Moondance Orchestra a kromě StarDance a plesové sezony hrajeme projekty vlastní i nabídnuté stejně jako jednotlivé koncerty, kupříkladu s Epoque Quartet. Rytmika velké kapely je navíc takřikajíc malá parta s názvem Pájky Pajk, která je domácím uskupením zpěvačky Dashi.

O všechny se stará naše skvělá paní manažerka, takže díky ní už vím, co je ráj...

Vystudoval jste Pražskou konzervatoř, jak na ta léta vzpomínáte?

Já to neměl tak přímočaré, jako někteří mí kolegové a kolegyně. Nejdříve Vojenské gymnázium, maturita na civilním gymnáziu, matematicko-fyzikální fakulta spolu s Konzervatoří Jaroslava Ježka, pak teprve Pražská konzervatoř zde na Rejdišti a pak bostonská Berklee College. A pak devadesátky. Tehdy se zúročilo všechno to studování do nezapamatovatelné změti všech fantastických spoluprací s různými uměleckými jmény, i s těmi ze zahraničních zájezdů, prvních vlastních projektů, lásek. Muzikál Hair byla pro mě taková zásadní záležitost... Dodnes jsme nejbližšími přáteli s muzikantskými kolegy, ze kterými jsme u téhle krásné práce zestárli.

Jak potom probíhalo studium v americkém Bostonu? Chtěl jste zůstat v zemi, která byla pro mnoho muzikantů snem?

Amerika pro mě byla jako zjevení. Odjel jsem tam v třiadvadesátém a ano, tenkrát jsem uvažoval, jak to zařídit, abych se mohl toho mládeneckého snu alespoň dotknout. Naštěstí zvítězil zdravý selský rozum a dnes vím, že bych býval ztratil svoji svobodomyšlnost ve všech jejích odstínech výměnou za boj o přežití ve velice přísné společnosti hudebních profíků, na jejichž úroveň bych nikdy nedosáhl. Ta dokonalá systematičnost a pestrost jejich vzdělávacího procesu, alespoň tenkrát, pro mne byla omračující. Chodil jsem na rozборы Bachových děl, hrát do školních skupin jazz, bigband, soul, cvičit na klavír Yamaha, který měl už tenkrát samopadací víko klaviatury, pročítat partitury jejich slavných filmových skladatelů...V tomto ohledu to bylo nedostižné a okouzlující. Dnes jsem rád, že zůstalo u snu, jsem tuzemec a žijeme v opravdu přenádherne malé zemi.

Je nějaká ikona - hudební star, která vás ovlivnila úplně nejvíc?

Chick Corea, Sting, John Williams. Za tou představou jsem vyrazil už jako malý a nějakým zázrakem se to stalo a stále děje. Nevím, jaké entitě za to poděkovat. Je-li osud skutečně jen výsledkem tisíců našich malých rozhodnutí, pak žádného z nich nelituji.

Máte rád všechny žánry hudby? Máte rád i klasickou hudbu?

Mám rád, když má hudba ducha, jedno jestli přemýšlivého, provokativního nebo emočně vypjatého. Bezobsažnou plytkost hned vypínám, na to má ale každý svá osobní měřítko, což je vlastně svoboda a respekt k jinému. Do Rudolfiny mě občas vezmou kamarádi ze SOČR, podobné je to s FOK v Obecním domě. Žánry se dnes překrývají a to se mi líbí, kritiky diktované hranice už dávno neplatí. Byl bych rád, kdyby i nadále vytvářeli hudbu živí lidé s jejich nedokonalostmi a osobními prožitky a zatím jsem se přítelem AI nestal...

Je nějaká další umělecká múza, která vás láká?

Múzy mě lákaly celý život, byly i básně, nakonec jsem ale zůstal u svého kopyta... Ale mám hory. Miluju Krkonoše stejně jako Himaláj nebo Andy. Nejsem horolezec, ale pohled na rozeklané hroty dávných pomalých pohybů tvořících dnešní velehory je pro mě nejvíc magický vjem.

Jak se žije v centru Prahy?

Odmala jsem chodil z Vinohrad sem na Staré Město, Malou Stranu a Hradčany a představoval si, jak krásné by bylo tady někde prožít život. Bydlím u židovských hřbitovů bezmála třicet let a můj sen se naplnil. Nekontrolovaný a možná i nekontrolovatelný nárůst turismu většinu z těch mladických představ však systematicky ničí, hlučící davy ignorantů na ulicích, do mobilů zahleděné skupinky v jakoby starých autech v dopravní zácpě, koloběžkáři... a hlavně spousta zbytečných kramářství pro turisty, které svou křiklavostí totálně ignorují tak propagovanou krásu staré Prahy. Někdo z toho asi profit má, my, co tady bydlíme, to ale nejsme...

Nacházíme se v místě, které ještě donedávna bylo klidnou a bezpečnou zónou studujících. Za pár dní to bude dva roky od zběsilého činu na Karlově Univerzitě. Město a zemi to tehdy paralyzovalo. Byl jste zde?

Ano, byli jsme doma a chystali jsme se jet na venkov. Policista mi na rohu s Kaprovkou řekl, ať se schováme, že je na fakultě aktivní střelec. Znam to z filmů, takhle před barákem to bylo ale něco úplně jiného. Dodnes mě budova fakulty děsí šíleným činem.

Martine, máte na výběr - vybrat si den nebo víkend jen podle svých představ?

Máme domeček u gotického kostela nad Slavonicemi, to je místo, kde prostě miluji být. Posekat zahradu, dojít se vykoupat do rybníka, zajezdit si na kole nebo jen tak sedět na zápraží se svou ženou

a povídat si. To bych si vybral hned. Jsem lednový Kozoroh a za chvíli budu mít kulatiny, o kterých mladí netuší, že vůbec existují, zatímco starší zase říkají, jací byli tou dobou junáci... Přál bych si, aby sluníčko svítilo, řeky proudily a lidé byli trochu méně závislí na nepotřebné kvantitě a kvalita se opět stala bernou mincí. Dnešní miminka i starší školáci a šolačky si to podle mě zaslouží.

Prahu 1 mám přes všechna úskalí overturismu moc rád a přál bych jí slušné a inteligentní zacházení. Budou-li tu jen turisté, duch města se vyždíme do poslední kapky všemi těmi, kteří profitují z lidské hlouposti. A o tu dnes bohužel nouze není...

Krásné Vánoce všem od srdce!

Text: Michaela Bittner

Foto: Michal Šviga

<https://www.praha1.cz/prahu-1-mam-pres-vsechna-uskali-overturismu-moc-rad>